

FOTO: GUDBRUN SAUGHES

NTF personlig pensjonerer seg

Hun er lærerdatteren som ble tannlege i protest. Hun kunne forresten like gjerne blitt bibliotekar eller sosionom. Men det ble odontologistudier og etter hvert skoletannlege av Reidun Haugen, som vi etter hvert kjenner best som Reidun Stenvik – eller ganske enkelt Tannlegeforeningen. For det er mange som sier at det er hun som er NTF. Og det er hun nok også i sin sjel, like mye som hun er en formidler. Også er hun alle

nye medlemmer og tannlegestudenters mor. Hun var i hvert fall den eneste som ble invitert til å nyte drinker med de yngste tillitsvalgte under det siste Forum for tillitsvalgte. Informasjonssjefen i Tannlegeforeningen. Noe mer passende for Reidun Stenvik og for NTF kan man vanskelig tenke seg. Nå slutter hun i stillingen, mens hun er på toppen av sin karriere. For det er ingen nedtrapping å spore, snarere full vigør fra morgen til kveld. For tiden er

hun kanskje mest opptatt av intern informasjon, for å holde tannlegene à jour med hyppige endringer i lover og regler. Men hun synes og høres rett som det er både i fjernsyn og radio i folkeopplysningens tjeneste, samtidig som omverdenen til enhver tid holdes oppdatert på NTFs høyst levende nettsted www.tannlegeforeningen.no, som er utviklet i hennes tid som informasjonssjef.

Reidun Stenvik var ferdig utdannet tannlege i 1962 og hadde etter det sitt virke som skoletannlege, først i Trondheim og senere i Oppegård. Organisasjonslivet startet i Oslo Tannlegeselskap, der hun var første kvinnelige nestformann. Formann ble hun ikke, men det har ingen andre årsaker enn at hun selv ikke hadde lyst.

Oppegård var foregangskommune med forebygging i høysetet, og de var tidlig ute med å henvende seg til småbarnsforeldre på helsestasjonene. Allerede i 1971 var både tannpleiere og tannleger ute og ga gode råd og delte ut fluortabletter til barn helt ned i seks måneders alder. I 1973 ble de første treåringene innkalt til kontroll. Da Stenvik tok videreutdanning i samfunnsodontologi i 1978/79 var det nettopp denne problemstillingen hun arbeidet med, og en intervjuundersøkelse hun gjennomførte blant 50 småbarnsforeldre, der 25 hadde kariesfrie barn, mens de andre 25 barna hadde mer enn seks dmfs, viste at det var fluortablettene som slo ut.

Og så kom Reidun Stenvik, som syntes det var et stress å ha åtte uker sommerferie, og som begynte å lure på om hun skulle satse på en vitenskapelig karriere, til NTF i 1979. Den gang som fagsekretær – det som nå heter fagsjef. Men også fra den posisjonen jobbet hun med informasjon, for en av de første store oppgavene hun fikk, var å være sekretær for helsedirektørens utvalg for fluorinformasjon. Siden kom perio-året i 1981, med enda mer informasjonsvirksomhet. Og siden 1990 har hun vært informasjonssjef. Den første i NTF.

– Hvordan angriper man en slik oppgave? Og synes du at Tannlegeforeningen er blitt en mer synlig premissleverandør i løpet av disse årene?

– Ja, si det. For å ta det første først vil jeg si at jobben har utviklet seg underveis. Og når det gjelder det andre, har jeg sett det som min oppgave å markere Tannlegeforeningen utad, selv om jeg ikke har orket å være forferdelig masete. Men jeg tror det blir tatt mer hensyn til oss nå enn for ti år siden, da vi begynte å arbeide målbevisst og gjøre tilnærmelser til politikerne. Men det går langsomt. Det har også mye å si hvem som er

president, og med Carl Christian Blich har det virkelig tatt av.

– Du har nevnt fluor og periodontitt som viktige informasjonssaker. Hvilke andre saker vil du fremheve som de store sakene i den tiden du har vært informasjonssjef?

– Ja, fluor-saken var en veldig morsom sak å være med på. Det var så mye fluor-motstand den gangen med avis-skriverier og greier, og vi arbeidet i et bredt sammensatt utvalg, der ideen var at tannhelsepersonell og annet helsepersonell skulle få skikkelig kunnskap om fluor og føle seg trygge til å kunne anbefale det. I to år ga vi ut en publikasjon som het Fluor i fokus, og det var i den sammenheng at designeren Mike Mills, som senere har stått for layout-utviklingen av Tidende og mange fine forsider på tidsskriftet kom inn i NTFs liv.

Når det gjelder perio-året var ideen å kurse personellet og så gå ut til publikum etterpå. Tanken var at publikum deretter ville etterspørre behandling hos et godt forberedt tannhelsepersonell. Nå ble det ikke helt slik, for det viste seg at publikumsetterspørselen sviktet. I dette arbeidet var Henning A. Nilsen, som var den som senere utarbeidet NTFs første informasjonsplan og som har skrevet mye i Tidende som frilanser, i høyeste grad med på laget. Vi laget en brosjyre som vi kalte Tannvettregler i et kjempeopplag.

Reidun Stenvik gleder seg til å tilbringe mer tid på feriestedet Skollingsberg ved Mysen.

Det var meningen at den skulle nå hele befolkningen. Også skulle vi ha pauseinnslag i NRK fjernsynet. Men da vi først var i gang, klarte vi ikke å dy oss, og tok med dette med fluor i et av pauseinnslagene. Dermed var det slutt på den moroa. NRK ble nemlig såpass nedringt at de bestemte seg for at den kjeften der ville de ikke ha noe mer av. Fluordebatten den gangen var mye heftigere enn amalgamdebatten er i dag. Men amalgam har jo gått igjen. Ikke minst i fjor, da Sosial- og helsedirektoratet gikk ut i mediene uten å si noe til noen på forhånd. Og alle tannlegene trodde vi var informert. Jeg tror direktoratet lærte noe av den saken. Vi i NTF skal orientere tannlegene, og da må vi være orientert.

Av andre saker må jeg nevne at det aller største arrangementet jeg har hatt medansvar for var 100-års jubileet i 1984, med utstillingen i Oslo Rådhus. Og nå har vi hatt Tromsø-saken gående i 10 år. Dessuten ble hiv en kjempestor informasjonssak, både i forhold til tannleger og til publikum. Momssaken som vi har gående nå er det også mye oppmerksomhet rundt, likeledes dette med skattesvindler, som det ennå kan vise seg å bli avdekket mer av.

I alle saker og hele tiden har både intern og ekstern informasjon vært viktig, men akkurat nå synes jeg den interne siden er den viktigste, med hyppig endring av lover og regler. I den sammenheng har nettstedet vært av uvurderlig verdi. Det er fryktelig morsomt å kunne legge ting ut med en gang, og det forenkler informasjonen veldig. Jeg synes også det er hyggelig å høre folk si at NTF er mer oppdatert enn trygdekontorene. Besøksstatistikken viser dessuten at tannlegene bruker Internett, men det tar tid å venne seg til det. Jeg er forresten litt stolt av den håndboken vi har nå også.

– Ja, du har mye å være stolt av. Men er det noe du ikke er så stolt av – har du gjort noen tabber som informasjonssjef, forsnakket deg på lufta eller gjort noe annet galt?

– Nei, det har jeg heldigvis sluppet. For det første har tannlegene sluppet nokså lett fra møter med mediene, i hvert fall sammenlignet med

legene. Og når det gjelder personlige tabber i rollen som informator har jeg begrenset meg til å dumme meg ut på medietreningskurs. Der foreligger det for øvrig som dokument en festlig video, hvor jeg føler meg trengt opp i et hjørne og nærmest står og skriker «Så du tror jeg er kommet i forsvarsposisjon nå» til reporteren Tore Sandberg. Han lurte meg til å tro at jeg skulle snakke om moms på tyttbær, men da intervjuet satte i gang ble jeg konfrontert med tannlegenes forsvar av amalgam i stedet. Jeg var helt uforberedt og reagerte på dummeste måte. Men slike situasjoner kommer man egentlig aldri opp i i virkeligheten. Det er alltid avklarende samtaler før en går på lufta, og jeg synes at det er veldig morsomt å forholde seg til journalister og formidle og forenkle med tanke på det store publikum. Jeg er lærerdatter og skulle vært lærer – men i ren protest ble jeg noe annet, fordi alle sa at du skal vel bli lærerinne du når du blir stor, selv om jeg liker ganske enkelt å formidle og formulere meg både

skriftlig og muntlig. Men det er dem som synes at det er helt utrolig at jeg kan synes det er morsomt å snakke om trygd. Og når vi snakker om trygd, så må jeg få lov til å nevne at akkurat den saken synes jeg det er litt vanskelig å snakke med mediene om, etter det vedtaket Representantskapet gjorde i fjor, der de ikke gikk inn for full dekning.

Ja vel, og hvis informasjonssjefen ikke vil røpe flere dumheter, skal kanskje heller ikke vi nevne den gangen hun satte seg bak en gardin og drakk seg full på portvin på flyplassen i Helsingfors, og mistet flyet til Åbo. Vi får heller skifte tema.

– Jeg har litt vanskelig for å forestille meg Reidun Stenvik som passiv pensjonist, så hva skal du begynne med nå?

– For det første skal jeg ikke slippe tannhelsesakene og hjertebarnet forebygging helt, for jeg fortsetter jo som styreleder i Norsk Tannvern, der jeg nettopp er valgt

FOTO: GUDRIN SANDNES

Informasjonssjefen avslutter sin karriere med å få gjennomslag for én av kampsakene.

for en ny toårsperiode. Og kanskje jeg får lov til å skyte inn at jeg ikke synes at alle fylkestannlegene tar det som står i lov om tannhelsestjenesten alvorlig. Der står det at forebyggende arbeid skal prioriteres, og at de har ansvar for det forebyggende arbeid i hele befolkningen. Men det er ikke alle fylkestannleger som kommer med det de er bedt om, og da tenker jeg på de 25 øre per innbygger som Den offentlige tannhelsestjeneste skal bidra med til driften av Norsk Tannvern. Så det etterlyser jeg.

Når det gjelder pensjonisttilværelsen, gleder jeg meg til å få tid og overskudd til å ta meg bedre av det jeg omgir meg med jevnlig. Sånn som det er nå, er jeg så sliten når jeg kommer hjem fra jobb, at jeg ikke orker noe særlig.

Er det noe rart, da – sånn som hun jobber. Og tror hun at hun er alene om å legge seg på sofaen når hun kommer hjem fra jobben? En helt annen ting er at vi

i anledning dette avskjedsintervjuet har inntatt informasjonssjefens feriested, Skollingsberg, på Mysen. Og der er det ingenting som bærer preg av manglende husarbeid. Dessuten ligger hun ikke på sofaen i fritiden – eller er det en dobbeltgjenger vi stadig møter på Friskis og Svettis på Majorstuen?

– Jeg vil gjerne dyrke grønnsaker og lese flere bøker. Også har jeg fem barnebarn som jeg gleder meg til å se mer til. Jeg kommer sikkert til å savne NTF, men det er ikke lett å vite hvordan det kommer til å bli og hvordan man vil føle det. Jeg synes i hvert fall nå at det er en epoke som er over, og tidligere erfaring tilsier at overgangen til en ny epoke kommer til å bli en grei overgang. Jeg har dessuten fått høre at jeg blir invitert på landsmøtet. Og selvsagt vil jeg følge med på Internett og lese Tidende, og kanskje jobbe litt frilans.

Dessuten er jeg i ferd med å bli heftet på kryssord. Men det er vel ikke så skadelig. Det kobler jeg veldig av med, og vi ser på det som Alzheimerforebygging i vår familie. Så det blir det sikkert ennå mer

av fremover. Vi utveksler løsningsord per sms med andre familiemedlemmer, men søsteren min har falt litt av. Hun er så opp-tatt av å brodere. Store puter med rødbeter og slikt.

Kanskje jeg tar frem diverse ufullendte broderier jeg også, for ikke å snakke om billedveven. Jeg er nemlig litt preget av det puritanske og protestantiske lynnet som i hvert fall min generasjon her til lands er plaget med, dette med at jeg skal ha gjort noe nyttig før jeg kan kose meg.

Ja, da kan hun vel egentlig bare sette seg ned og hygge seg noen tiår, i hvert fall. Hvis det er det med å gjøre nytte for seg det kommer an på. Hun kan til og med sitte på røykfri restaurant. Det har hun ingenting i mot.

Ellen Beate Dyvi